גלובס - כותרת | 11/05/2016
27.7x36.9 | 1/2 | עמ 16 | 53219255-7

יום הזיכרון
לחללי מערכות ישראל ולנפגעי פעולות האיבה

"גדלתי על איכות הצבא והיום על קיום התעשייה"

אלוף במיל' יהודה שגב, היום מנכ"ל התאחדות התעשיינים, על מלחמת יום הכיפורים, ההתמודדות עם משפחות שכולות והעתיד: "אני איש פשוט שגדל על השואה ועל איכות הצבא והמלחמה והיום על קיום התעשייה הישראלית. נכון שאפשר לקנות רברים יותר בזול בהו"ל, בסין ובטורקיה, אבל חייבים לשמור על התעשייה שלנו חזקה ואיתנה. במלחמת קיום כמו במלחמת קיום" סטלה קורין ליבר, עמ' 16-17

"הכול זה בני אדם. בצבא, בתעשייה, באזרחות, בחיים"

"יום הזיכרון שלי הוא שתי תמונות. הראשונה היא תמונה מהשואה. אבא שלי, שגויס לפלוגות העבודה של רומניה, סופח לאגד תחזוקה גרמני, צעד ברגל כל הדרך מרומניה לסטלינגרד ונפל בשבי הרוסים. בשבילם הוא היה משרת נאצי לכל דבר, לכן ראוי לסדרה ארוכה ומתמשכת של עינויים קשים ביותר. כן, שואה, שכול ויום הזיכרון לחללי צה"ל יחד. אצלי כמו במדינה, לא סתם שבוע אחר שבוע.

"התמונה השנייה היא פניו של אבא אחר שראיתי במלחמת יום הכיפורים, לבוש מדים ומחפש את הבן שלו. מישהו סיפר לו שנפל מהגשר בזמן חציית התעלה. כבר הייתי אז משוחרר. התבקשתי רק לעזור בגיבוש רשת החובשים בחירום ומצאתי עצמי מסופח לאוגדה של אריק שרון שחצתה את התעלה. באמצע הרעש, הלחץ והבלגן של החצייה לפאהיד, מצרים, ראיתי אותו, כמו אחוז תזזית, פניו הולכות ואובדות, ודועכות, והוא מחפש, שואל, רודף, מזיז כל דבר. כשהגענו לפאהיד ביקשתי מקצין השלישות לסייע לאבא שנשאר עומד בצד השני של התעלה. בסוף מצאנו את הילד, מת. לא דיברתי עם האבא הזה אפילו לא מילה, אבל אני זוכר אותו, כל פרט בפנים שלו שנשארו איתי תמיד, כל הדרך".

שגב: "לחשוב מחוץ לקופסה זה נכון בכל תחום" (צילום: אריאל ירוזלימסקי)

"אין סוף לסבל"

יהודה (יורקה) שגב לבית פולק, משפחה יהודית חרדית מהעיר סצ'ל בצפון רומניה, נולד שם ועלה לארץ כתינוק ב־1951

שנים, מעברים, שכול, הצלחה, מלחמה ורגיעה זמנית, יתמות ומנהיגות סללו את חיי הארץ הזו ואת חייו של שגב בדרך הצבאית והאישית עד שהיה אלוף, ראש אכ"א, אגף כוח אדם של צה"ל, בשנים 1998־2001. בשנים שלו טיפל בין היתר בנפגעי צה"ל, איתר נעדרים, מי חי, מי מת. היו גם ימי הרוגי האינתיפאדה, מלחמת לבנון הראשונה והשנים שאחריה בלבנון, אסון לוחמי הקומדו הימי באנסריה, אסון המסוקים, צאלים א', מדחת יוסוף בקבר יוסף, רון ארד, נעדרי קרב סולטאן יעקב, חטופי לבנון 2000, היעלמותו של גיא חבר, יותר מ־180 חללי צה"ל שמקום קבורתם לא נודע. וגם בתוך כל זה "ניתוץ כמה מהפרדיגמות שהצבא היה שקוע בהן" כדבריו.

"אבא,

אחת ההתמודדויות המורכבות ביותר בראש אגף כוח אדם בצה"ל הייתה מול משפחות ששכלו את בניהן בשירות הצבאי, מול משפחות הפצועים, הנעדרים והשבויים. נושא השכול רווי רגשות, רווי חשדנות. זו מציאות שבה שני גורמים שאינם שווים בכוחם עומדים זה מול זה ומקיזים זה את דמו של זה עד הסוף המר. מדוע עד הסוף המר? כי אין סוף לסבל של משפחה המאבדת את יקירה. בראש מערכת המופקדת על סוגיית הנפגעים בצה"ל נדרשתי לא רק לקבוע מדיניות אלא גם להוציאה לפועל במפגשים בלתי אמצעיים, רוויים ברגשות עזים של כעס נורא מצידם. חובה עליך להיפגש עם משפחות החללים ולתת להם תשובות שלא תמיד יספקו את ציפיותיהם. יש משפחות שתחושתן הייתה כי צה"ל מסתיר מהן את האמת באירוע הטר־

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166
FIBEP

אלוף (מיל.) יהודה שגב, כיום מנכ"ל התאחדות התעשיינים, זוכר כל פרט בפניו של אב שחיפש את בנו במלחמת יום הכיפורים, ועדיין סוחב שאלות פתוחות משיחותיו עם אביו שלו: "אבי לא האמין שאחרי השואה יהודים יבצעו פשעים, יזניחו את החלש והחולה" / סטלה קורין ליבר

גי ביותר שקטף את בנם, או מי מבני משפחתם. בצדק חשו המשפחות תחושה זו..".

כך כתב במכתב מספר 56, מתוך 85 מכתבים, באמצעותם דיבר עם אביו, שנים לאחר מותו, וסיפר לו מה שלא הספיק אף פעם לספר. המכתבים יצאו בספרו היחיד עד כה, "מכתבים דמיוניים לאבא".

היום, ערב יום הזיכרון תשע"ו, 15 שנים אחרי שפשט מדים ("מגיל 22 אני מנהל, בצבא, בתעשייה, בבנייה, במשפחה. בקיבוץ ובעיר"), הוא מכהן בסבב שני בתפקיד מנכ"ל התאחדות התעשיינים, אחרי שהיה גם מנכ"ל התאחדות הקבלנים. שגב הוא גם ממלא מקום יו"ר מכון התקנים, ומנהל בפועל במקום המנכ"ל שבחופשת מחלה, יו"ר שפיר הנדסה, דירקטור בכמיפל, ברבוע כחול נדלן, ביחד אסף תעשיות.

"אני יודקה מיום שנולדתי. איש פשוט שחי בבית פשוט, שגדל על השואה עם אבא שסירב לדבר עליה, גדל על קיבוץ, קודם הסוללים ואחר כך ניצנים, גדל על איכות הצבא והמלחמה והיום על קיום התעשייה הישראלית. נכון שאפשר לקנות דברים יותר בזול בחו"ל, בסין ובטורקיה, אבל אם חפצי חיים אנחנו, אם חפצי צמיחה, רמת חיים ואי תלות – אנחנו חייבים לשמור על התעשיה שלנו, חזקה ואיתנה – גם אם צריך להשלים את פערי המחיר. כי במלחמת קיום כמו במלחמת קיום".

"אחרי המלחמה ההיא"

"מלחמת 73' היתה באמת מלחמה. כל מה שבא אחריה זה מבצעים, לא באמת מלחמות. מלחמת יום הכיפורים היתה מלחמת הקיום שלנו. להתקיים או לא להתקיים. כל מה שבא אחריה – לא דומה", הוא אומר היום.

אחרי המלחמה ההיא חזר הביתה לקיבוץ ניצנים, לשם הגיע בעקבות רעייתו שולה שהיא בת קיבוץ, ואז הגיעה הבקשה לחזור לצבא לניהול כוח אדם. אלא שצריך היה לשכנע את הקיבוץ – והחברים לא הסכימו, בעיקר בגלל מחלוקת היסטורית בין צה"ל לחלק מהחברים בעניין אלמנות ויתומים. שולה, זוגתו, קיבלה החלטה: אם הקיבוץ שנולדתי בו, והבאתי אליו את משפחתי החדשה, לא מאשר ליודקה להתגייס, אנחנו עוזבים. וכך היה.

הוא התגייס, התקדם עד לדרגת אלוף משנה ואז מסר לו ראש אכ"א דאז רן גורן שלא יקודם הלאה. שגב הלך בשמחה לנהל את חברת כמיפל לשיווק מוצרים רפוריים ופרא רפואיים, אבל אחרי זמן מה, ב־1996, קרא לו ראש אכ"א החדש יורם יאיר ואמר: "אני צריך אותך. תהיה הפרויקטור לתכנן, לבצע ולנהל את שיטת הגיוס החדשה בצה"ל. תעשה את המהפכה".

"מצאתי מערכת מכווצת ולחוצה עם מטענים קשים ביותר של הורים שכולים נגד צה"ל, שדורשים שני דברים: ספרו לנו רק את האמת על מות הבן ומי שצריך שייקח אחריות. אני מתחיל ללמוד ורואה שתי פרדיגמות שנטועות חזק במערכת – וחייבים לפרק אותן. קודם כול, התפיסה שחייל מתגייס הוא רכוש בלעדי של צה"ל, והצבא הוא שיחליט מה יקרה איתו בחייו וגם במותו.

"הצבא, כך היתה האווירה אז, הוא בעל הסמכות להגיד למשפחות מה לעשות, איך תהיה הקבורה, מה מותר לומר ומה אסור לומר על הקבר. בעיה

כראש אכ"א עם רה"מ ברק. "המשכתי להתעקש" (צילום: יעקב סער, לע"מ)

"אני מעולם לא זרקתי אבן על בית הזכוכית שבו גרתי וחייתי. הייתי קצין ומפקד מעל 30 שנה, אני לא זרקתי אבנים לא פנימה ולא החוצה. גם הצבא, היום, הוא הבית שלי, בית שכל קירותיו זכוכית דקה, יקרה ושבירה. את הביקורת שלי על הבית הזה אני מעביר לא באמצעות התקשורת, כי לנו זה הרבה יותר יקר".

"קיבלתי שתי החלטות. קודם כל, החייל שייך למשפחתו ולהוריו, בחייו ובמותו. החלטה שנייה: צנזורה על תחקירים תהיה רק ואך ורק מסיבות של בטחון שדה, המשפחה זכאית לדעת למה ואיך הילד שהיא מסרה לידינו חי והוא מת אצלנו במהלך שירותו. קמה מלחמת עולם נגדי בתוך הצבא"

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166
FIBEP

ציפה שמנהיגי המדינה יביאו לפער החברתי שקיים. אבא שלי, בתפקידו בקרן הפועלים החקלאיים, טיפל אישית בעובדי האריזה והקטיף, יהודים עולים וניצולי שואה, רומנים, תימנים ועוד שנשלחו לעבודה הקשה ועשו אותה במסירות. הוא נחשף לעוני משווע, לתנאים לא תנאים, להזנחת עובדים. בסיס הבעיה במדינה, בעיניו, הם הפערים החברתיים. הוא בא מהשואה הוא ידע מה זה החיים, אבל לא האמין שיהודים אחרי השואה יבצעו פשעים, יעשו רע, יזניחו את החלש והחולה".

"גם היום הצבא הוא הבית שלי"

מכתב 85. האחרון.

"אבא יקר שלי,

היו גם חשבונות לסגור ביני לבי־ני, לא כולם נסגרו... דברים רבים הייתי עושה אחרת לו יכולתי להח־זיר את הגלגל לאחור, אבל על רובם הייתי חוזר שוב... עברנו גם דברים שאני מהסס בהם עד היום הזה. אולי התעלומה הגדולה ביותר שלא הצל־חנו לפענח בשיחה בינינו, היא תשו־בה חסרה לשאלה ששאלתי אותך בחייך ולא קיבלתי עליה תשובה גם אחרי מותך: חשוב לי לדעת אבא האם היה כל זה כדאי? האם העלייה מרומניה לארץ ישראל היתה מהלך נכון של חייך? הטרידה אותי העוב־דה שלא נתת תשובה חד משמעית.. שאלתי אותך שאלה זו בשלהי חייך בהיותך מרותק למיטה ולא השבת. היסוס נראה על פניך.. עיניך סימנו לי כי מוטב שלא תענה על שאלה קשה זו. אצלי נותר סימן שאלה. קיוויתי שעם כתיבת המכתבים הוא יוסר – אבל זה לא קרה. האם היה כדאי? כל נסיונותי לחפש בתוכי את התשו־בה עלו בתוהו. האם זה מפני שגם אני מהסס, לאחר כל כך הרבה שנות נתינה לטובתה?... אבא שלי: נולדתי, עליתי, התבגרתי, התחנכתי, פגש־תי, שברתי, בניתי, נשברתי, אהבתי, שנאתי, כשלתי, שפלתי והתרוממתי, והצלחתי להגיע לנקודות פסגה. אוהב ומתגעגע. בנך יודה".

● מה אתה אומר על כותרות הקצינים הבכירים שמילאו את הימים האחרונים בעניין הטיוטה החסויה של דוח מבקר המדינה? אלוף מיל' יום טוב סמיה עם האמירה "פסטיבל הצלש"ים למבצע צוק איתן היה שערורייה, הצלשי"ם באו לכסות על משהו", תשובת אלוף סמי תורג'מן, שסמיה היה סגנו בצוק איתן, היתה כי "נאמרה שטות כדי כדי להחתים את מקבלי הצלש"ים. אני גאה בהם"?

שגב מהסס, מתמהמה, ראיונות זה לא הדבר המועדף עליו, קשה למצוא אמירות פומביות שלו, "כי אני לא כל כך אוהב את זה...וגם לא צריך את זה".

אחרי דקות הוא משיב: "אני מעולם לא זרקתי אבן על בית הזכוכית שבו גרתי וחייתי. הייתי קצין ומפקד מעל 30 שנה, אני לא זרקתי אבנים לא פנימה ולא החוצה. גם הצבא, היום, הוא הבית שלי, בית שכל קירותיו זכוכית דקה, יקרה ושבירה. את הביקורת שלי על הבית הזה אני מעביר, תמיד וגם עכשיו, לצבא. גם לראש אכ"א הנוכחי. ואנחנו לא עושים את זה באמצעות התקשורת, כי לנו זה הרבה יותר יקר". ●

אל אחבאר			06/05/2016
19.96x13.3	1	עמ 7	53195096-2

פאנל של התאחדות התעשיינים בנושא פתרונות מימון וניהול פיננסי נכון באירוח של מפעל רושדי

מפעל רושדי תעשיות מזון בע"מ, מיצרני טחינה וחלבה הגדולים "אל-הילאל", אירח באזור התעשייה אלון תבור, פאנל שיזמה התאחדות התעשיינים במחוז הצפון בהשתתפות עשרות תעשיינים, כלכלנים ומנהלים ערבים ויהודים בנושא פתרונות מימון למפעלים קטנים ובינוניים ושיטות מקצועיות לניהול פיננסי נכון ויעיל. כמו כן התקיים סיור במפעל רושדי. אורן הרמבם, מנהל אגף לתעשייה קטנה ובינונית בהתאחדות התעשיינים, אמר כי מטרת הכנס היא להציג עדכונים חשובים בנוגע לקרנות המימון החדשות שנפתחו עבור התעשיינים.

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166
FIBEP